Р Е Ш Е Н И Е
№ 43682

гр. София, 06.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Трето отделение 44 състав,** в публично заседание на 27.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Владимирова

при участието на секретаря Албена Илиева, като разгледа дело номер **11273** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на С. Л. Г., ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място], ул. „Ц. /Н. Ш./“ № 85, ет. 6, ап. 30, подадена чрез адв. К., против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № 26-0331-000032 от 01.09.2026 г., издадена от М. Л. Д. – полицейски инспектор към Областна дирекция на МВР (ОДМВР) – Б., Районно управление (РУ) – Р..

С оспорения индивидуален административен акт спрямо жалбоподателя, на основание чл. 171, т. 1, б. „з“ от ЗДвП, във връзка с констатирано нарушение на чл. 140, ал. 1, пр. 1 от ЗДвП, е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) – „временно отнемане на свидетелство за управление на моторно превозно средство (СУМПС) до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 6 месеца“, като със заповедта са отнети СУМПС №[ЕИК] и 2 бр. регистрационни табели с рег. [рег.номер на МПС] .

Делото е образувано пред Административен съд София-град след прекратяване на производството по адм. дело № 1354/2026 г. по описа на Административен съд – Благоевград и изпращането му по подсъдност с Определение № 5718 от 04.09.2026 г., постановено на основание чл. 133, ал. 1 от АПК съобразно постоянния адрес на оспорващото физическо лице.

В жалбата са изложени доводи за материална и процесуална незаконосъобразност на издадената заповед. Твърди се, че заповедта е немотивирана и лишена от конкретни фактически основания, като съдържа единствено формално цитиране на законови текстове. Поддържа, че административният орган не е изложил съображения за наличието на предпоставките по чл. 60,

ал. 1 от АПК за допускане на предварително изпълнение на акта, както и че заповедта е издадена преди да бъде предоставена възможност за обжалване. Навежда и довод, че в мотивите на заповедта са посочени няколко нарушения, докато мярката е приложена само за едно от тях. По тези съображения моли съда да постанови съдебен акт, с който да отмени изцяло оспорената ЗППАМ като незаконосъобразна. Претендира присъждане на сторените по делото разноски.

Ответникът– полицейски инспектор М. Л. Д. при РУ – Р. към ОДМВР – Б., редовно призован, не се явява и не се представлява, не изразява становище по жалбата.

С Определение № 36840 от 24.09.2026 г. по настоящото дело съдът е оставил без уважение искането на С. Л. Г. за спиране на предварителното изпълнение на оспорената ЗППАМ, което определение е влязло в законна сила.

Административен съд София-град, Трето отделение, 44 състав, като прецени събраните по делото писмени доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено от фактическа страна следното:

На 29.08.2026 г., около 20:10 часа, в [населено място], [община], по [улица]в района на дома на семейство Д., полицейските служители са забелязали приближаващ се срещу тях лек автомобил марка „О.“, модел „А.“, сив на цвят, с поставени регистрационни табели с [рег.номер на МПС] , движещ се в посока от [улица]към необозначена улица („ул. Без име“).

Служителите на реда са подали сигнал за спиране за проверка със стоп-палка по образец „С-8“ на МВР. Водачът на моторното превозно средство не е изпълнил разпореждането да спре плавно в дясната част на пътното платно, а е извършил обратен завой, увеличил е скоростта на автомобила и се е опитал да осуети полицейската проверка, насочвайки се по близка тясна улица. Полицейският екип е последвал автомобила със служебен патрулен автомобил с включени светлинен и звуков сигнал. Поради затруднено преминаване по тясната улица водачът е спрял лекия автомобил пред дом на [улица], след което е напуснал превозното средство и е избягал пеша в крайпътно дере. На място в спрения автомобил са установени три лица – пътници: Д. Х. Г., И. Г. Х. и Х. Д. Ю., всички от [населено място]. При снемането на обяснения от тях същите са потвърдили идентичността на водача – С. Л. Г., както и обстоятелството, че многократно са го призовавали да спре на подадения полицейски сигнал, но той е отказал да се подчини. За инцидента е съставена подробна Докладна записка с рег. № УРИ 331р-12436 от 01.09.2026 г. от инспектор М. Д. до началника на РУ – Р., уведомен е оперативният дежурен и по случая е образувано досъдебно производство.

При извършената служебна проверка в Интегрираната информационна система (И.) на МВР са констатирани следните обстоятелства относно моторното превозно средство и поставените регистрационни табели:

1. Управляваният лек автомобил марка „О.“, модел „А.“, е с номер на рамата (VIN) W., собственост на С. А. М. от [населено място]. Според Справка по история на регистрацията за това МПС (с предишен регистрационен номер Е.), регистрацията му е служебно прекратена на 06.10.2020 г. на основание заявление за съхраняване на превозното средство в частен имот, като двете регистрационни табели са върнати в сектор „Пътна полиция“ при ОДМВР – Б.. Към 29.08.2026 г. автомобилът е бил с прекратена регистрация (бракуван) и не е регистриран по надлежния законов ред за участие в пътното движение.

2. Поставените върху процесния лек автомобил „О. А.“ табели с регистрационен номер Е. са издадени за друго моторно превозно средство – лек автомобил марка „Фиат“, модел „К.“, рама Z., собственост на Е. И. И. от [населено място], чиято регистрация също е била служебно прекратена на 18.01.2017 г. поради липса на сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност“.

Въз основа на установените факти, на 01.09.2026 г. полицейски инспектор М. Л. Д. е съставил срещу С. Л. Г. Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) серия „АД“ № 481272 за нарушение на чл. 140, ал. 1, пр. 1 от ЗДвП – за това, че управлява МПС, което не е регистрирано по надлежния ред. Актът е съставен в присъствието на свидетеля-очевидец Ц. К. В., предявен е и е връчен лично на С. Л. Г. на 01.09.2026 г.

На същата дата – 01.09.2026 г., въз основа на констатациите в АУАН серия „АД“ № 481272 от 01.09.2026 г. и Докладна записка с рег. № 331р-12436/2026 г., полицейски инспектор М. Л. Д. е издал оспорената Заповед № 26-0331-000032 от 01.09.2026 г. С нея на С. Л. Г., на основание чл. 171, т. 1, б. „з“ от ЗДвП, е наложена ПАМ – „временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 6 месеца“, и са отнети СУМПС №[ЕИК] и 2 бр. регистрационни табели с [рег.номер на МПС] . Заповедта е връчена лично на жалбоподателя срещу подпис на 01.09.2026 г.

Въз основа на така установената фактическа обстановка съдът формира следните правни изводи:

Жалбата е процесуално ДОПУСТИМА. Подадена е от надлежна страна – адресат на неблагоприятен индивидуален административен акт, с който пряко се засяга правната му сфера чрез ограничаване на правото да управлява МПС. Жалбата е депозирана в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, считано от връчването на заповедта на 01.09.2026 г., срещу подлежащ на съдебен контрол акт съгласно чл. 172, ал. 5 от ЗДвП, пред местно и предметно компетентния съд.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Съгласно изискванията на чл. 168, ал. 1 от АПК съдът извършва цялостен контрол за законосъобразност на оспорения административен акт, като проверява дали е издаден от компетентен орган, в установената форма, при спазване на административнопроизводствените правила, в съответствие с материалния закон и с целта на закона (чл. 146 от АПК).

Оспорената ЗППАМ е издадена от материално и териториално компетентен орган по смисъла на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП. Съгласно цитираната разпоредба принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1 от ЗДвП се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

Заповедта отговаря на задължителните изисквания за писмена форма по чл. 59, ал. 2 от АПК и чл. 172, ал. 1 от ЗДвП. В нея са посочени органът-издател, датата и мястото на издаване, индивидуализиран е адресатът на мярката, описани са детайлно релевантните фактически обстоятелства, правните основания и точният вид на наложената мярка, както и редът за нейното обжалване.

Неоснователно е оплакването в жалбата, че заповедта е бланкетна и лишена от фактически основания. В акта подробно са описани времето, мястото и механизмът на извършване на нарушението: управлението на конкретен автомобил („О. А.“, рама W.), обстоятелството, че регистрацията му е прекратена (бракувана) на 06.10.2020 г., както и че поставените върху него регистрационни табели с [рег.номер на МПС] принадлежат на друго МПС („Фиат К.“). Посочен е съставеният АУАН серия „АД“ № 481272 от 01.09.2026 г. и Докладна записка с рег. № 331р-12436/2026 г. Съгласно трайната съдебна практика мотивите на административния акт могат да се съдържат както в самия акт, така и в съпътстващите документи от административната преписка, които са предхождали издаването му и са послужили за негово фактическо основание. В настоящия случай фактическото описание е пълно, ясно и е осигурило адекватно упражняване на правото на защита на жалбоподателя.

При провеждане на административното производство не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Фактите са установени чрез допустими доказателствени средства. Съставен е АУАН в присъствието на свидетел-очевидец и е връчен лично на нарушителя. Нарушението и съответствието на регистрационните данни са проверени служебно в автоматизираните системи на МВР, като на жалбоподателя е осигурена пълна възможност да се запознае с констатациите и да ангажира доказателства, което той не е сторил.

Оспорената заповед съответства на приложимия материален закон. Мярката е наложена на основание чл. 171, т. 1, б. „з“ от ЗДвП. Съгласно посочената разпоредба за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка – временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който при управление на МПС е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено лишаване от право да управлява моторно превозно средство – до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от срока, предвиден за съответното нарушение.

По силата на чл. 140, ал. 1, пр. 1 от ЗДвП по пътищата, отворени за обществено ползване, се допускат само моторни превозни средства, които са регистрирани по надлежния ред. В чл. 175, ал. 3 от ЗДвП законодателят е въздигнал управлението на нерегистрирано по надлежния ред МПС в състав на административно нарушение, за което е предвидено кумулативно наказание „лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 6 месеца“ и глоба. От съпоставката на двете разпоредби следва, че управлението на МПС с прекратена регистрация по смисъла на § 6, т. 18а от ДР на ЗДвП представлява точно такова нарушение по ЗДвП, за което законът предвижда лишаване от правоуправление за срок от 6 месеца, което изцяло осъществява материалноправния състав на чл. 171, т. 1, б. „з“ от ЗДвП.

От събраните писмени доказателства (АУАН серия „АД“ № 481272/01.09.2026 г., Докладна записка с рег. № 331р-12436/2026 г. и справките от И. на МВР) по безспорен начин се доказва, че на 29.08.2026 г. С. Л. Г. е осъществил фактическо управление на лек автомобил марка „О. А.“ с рама W., чиято регистрация е била прекратена още на 06.10.2020 г., като превозното средство е било с поставени чужди регистрационни табели с [рег.номер на МПС] . С това деяние водачът виновно е осъществил състава на чл. 140, ал. 1, пр. 1 от ЗДвП, подлежащ на санкциониране по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП. Поради това материалноправната предпоставка за налагане на мярката по чл. 171, т. 1, б. „з“ от ЗДвП е категорично налице. Прилагането на мярката е осъществено при условията на обвързана компетентност, като определеният от органа срок – „до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 6 месеца“ – съответства точно на максималния законов срок по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП.

Отнемането на свидетелството за управление и на регистрационните табели представлява пряко изпълнение на законовите изисквания по чл. 172, ал. 2, т. 1 и т. 3 и ал. 3 от ЗДвП, съгласно които в хипотезата на чл. 171, т. 1, б. „з“ от ЗДвП свидетелството за управление се изземва със съставянето на АУАН, а принудителната административна мярка се осъществява чрез недопускане управлението на МПС и отнемане на документите.

Неоснователно е възражението на оспорващия, че органът не е изложил мотиви относно предпоставките по чл. 60, ал. 1 от АПК. Съгласно изричната норма на чл. 172, ал. 6 от ЗДвП подадената жалба срещу заповед за прилагане на ПАМ не спира нейното изпълнение. Предварителното изпълнение на акта настъпва по силата на самия закон (ex lege), а не по силата на властническо разпореждане на административния орган по чл. 60, ал. 1 от АПК. Поради това издателят на заповедта не дължи излагане на отделни мотиви за допускане на предварително изпълнение. Законодателят е презюмирал високата степен на обществен интерес при

обезпечаване на безопасността на движението по пътищата. Въпросът за спиране на това законово предварително изпълнение е бил предмет на самостоятелна съдебна проверка по реда на чл. 166, ал. 4, във връзка с ал. 2 от АПК и искането е отхвърлено с влязлото в сила Определение № 36840 от 24.09.2026 г. по настоящото дело.

Неоснователно е и оплакването, че заповедта е издадена преди да бъде изчерпана възможността за съдебно и административно оспорване или преди да приключи административнонаказателното производство. Принудителните административни мерки по чл. 171 от ЗДвП имат превантивен и преустановителен характер и са форма на държавна принуда, различна от административнонаказателната отговорност (Решение № 7902 от 15.07.2025 г. по адм. д. № 5053/2025 г. на ВАС и Решение № 6631 от 16.06.2026 г. по адм. д. № 4532/2026 г. на ВАС). За тяхното прилагане законът изисква установяване на факта на извършеното деяние, съставяне на АУАН и издаване на мотивирана заповед по чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, без да поставя изискване за предварително влизане в сила на наказателно постановление или присъда. Законовият израз „до решаване на въпроса за отговорността“ урежда прекратителното условие за действието на мярката, а не пречка за нейното незабавно разпореждане.

Неоснователен е и доводът за опорочаване на заповедта поради посочване на няколко нарушения при налагане на мярка само за едно от тях. Обстоятелствата относно неподчинението на подадения сигнал със стоп-палка и бягството на водача са описани като част от цялостната фактическа обстановка при установяване на нарушението. Разпоредителната част на оспорената заповед недвусмислено установява, че принудителната административна мярка е приложена единствено за управлението на нерегистрирано МПС (чл. 140, ал. 1, пр. 1 от ЗДвП) на правното основание по чл. 171, т. 1, б. „з“ от ЗДвП, във връзка с чл. 175, ал. 3 от ЗДвП, поради което не е налице вътрешно противоречие или неяснота на акта.

Заповедта изцяло съответства на целта на закона, дефинирана в чл. 1, ал. 2 и чл. 171 от ЗДвП – опазване на живота и здравето на участниците в движението, преустановяване на правонарушенията и недопускане на нерегистрирани и неидентифицирани моторни превозни средства по пътищата, отворени за обществено ползване. Наложената мярка е съразмерна и строго съобразена с принципа на пропорционалност по чл. 6 от АПК.

По изложените съображения оспорената ЗППАМ е законосъобразна, а подадената срещу нея жалба следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

С оглед изхода на спора и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК направеното от жалбоподателя искане за присъждане на разноски не следва да бъде уважавано. Ответната страна не е заявила претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение или разноски по делото, поради което съдът не присъжда такива.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, във връзка с чл. 172, ал. 5 от ЗДвП, Административен съд София-град, Трето отделение, 44 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. Л. Г., ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място], ул. „Ц. /Н. Ш./“ № 85, ет. 6, ап. 30, против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-0331-000032 от 01.09.2026 г., издадена от М. Л. Д. – полицейски инспектор към ОДМВР – Б., РУ - Р..

Решението е окончателно.

СЪДИЯ: